

Wie beging de onvergeeflijke zonde?

Door Pastor J. C. O' Hair

Wanneer? Hoe? Waar? Waarom?

Ik vraag me af hoeveel, of liever hoe weinig, Christenen de uitspraak van Romeinen 5:20 beginnen te begrijpen: *“en waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest”*.

Nog veel meer overvloediger:

“Ef. 2:4-6: 4 Maar God, Die rijk is in barmhartigheid door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, 5 Ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus; (uit genade zijt gij zalig geworden), 6 En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus;

Enkele jaren geleden werd ik aan het bed van een stervende heilige geroepen. Een stervende heilige van tweeënzeventig jaar oud. Hij was al twee jaar een heilige. Hij werd een heilige op de leeftijd van zeventig. Ik zal die scène nooit vergeten. Wat een uitdrukking van vrede en vreugde was in zijn ogen! Maar vermengd met die blije blik waren tranen. Zijn gezicht was nat van de tranen. Terwijl hij mijn hand in de zijne greep, riep hij: "O, de liefde van God, o, de weergaloze genade van mijn Heiland." "Gewoon om te overdenken", vervolgde hij, "God spaarde het leven van deze godslasterlijke, goddeloze ongelovige totdat Hij me op een nacht twee jaar geleden wonderbaarlijk redde door het kostbare bloed van de heer Jezus Christus toen ik zeventig jaar oud was." Hij had door ervaring de waarheid van Romeinen 5:10 geleerd:

"Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven.

Die man had de Heilige Geest, de Heilige Zoon, de Heilige Vader, het Heilige Boek, de Heilige Kerk en al het andere heilige gelasterd, niet slechts één keer, maar keer op keer, en toch werd hij glorieus gered. Geen van zijn zonden was onvergeeflijk, want ze waren allemaal vergeven. Volgens Handelingen 13:39 was hij van alle dingen gerechtvaardigd toen hij geloofde. Volgens Efeziërs 4:32; Kolossenzen 2:11, Romeinen 3:24, God vergaf die goddeloze man al zijn zonden ter wille van Christus. God vergaf hem al zijn overtredingen; en zonder reden, uit Zijn genade, door het verlossende werk van Christus, verklaarde God dat de gelovige zondaar een rechtvaardig man was, geschikt voor Zijn aanwezigheid in de hemel.

Als die zondige man was gestorven op de leeftijd van zeventig of tweeënzeventig, terwijl hij nog steeds het evangelie van genade verwierp, zonder geloof in wat de Heer Jezus Christus deed aan het kruis van Golgotha, zouden al zijn zonden niet zijn vergeven; maar niet één van hen is onvergeeflijk. Ze kregen allemaal gratie toen hij geloofde.

Christus vertrouwde aan de apostel Paulus *“de bedeling der genade Gods”* toe. Efeziërs 3: 1 en 2. Onder de heerschappij van genade zijn vele veroordeelde zondaars naar hun graf gegaan, de genade van God verachtend, weigerend te reageren op de overtuiging van de Heilige Geest, en faalden om Christus als Redder te ontvangen. Ze hebben daarom deze wereld verlaten met al hun zonden zonder vergeving; maar niet één van hen was onvergeeflijk als ze de vergeving hadden aanvaard.

De zonde van ongeloof is niet meer onvergeeflijker dan de zonde van overspel, moord of welke andere zonde dan ook. Er is geen onvergeeflijke zonde in deze dag van genade. Christus zei:

"Joh. 8:24: Ik heb u dan gezegd, dat gij in uw zonden zult sterven; want indien gij niet gelooft, dat Ik Die ben, gij zult in uw zonden sterven.

Maar nu onze vraag: "Wie heeft de onvergeeflijke zonde begaan?" "Wanneer?" "Waar?" "Hoe?" "Waarom?"

Ten eerste bevestigen we dogmatisch dat het Israël was die de onvergeeflijke zonde beging. Het was het "waarom" van de onvergeeflijke zonde die Paulus ertoe bracht de woorden van Romeinen 11:33 te schrijven:

"Rom. 11:33: O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen!

Misschien heeft u na het lezen van de woorden van de Heer Jezus over Israël, in Johannes 12:37 tot 41 ook uitgeroepen:

"O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen!

Laten we Johannes 12:37 tot 41 lezen:

37 En hoewel Hij zovele tekenen voor hen gedaan had, nochtans geloofden zij in Hem niet; 38 Opdat het woord van Jesaja, den profeet, vervuld werd, dat hij gesproken heeft: Heere, wie heeft onze prediking geloofd, en wien is de arm des Heeren geopenbaard? 39 Daarom konden zij niet geloven, dewijl Jesaja wederom gezegd heeft: 40 Hij heeft hun ogen verblind, en hun hart verhard; opdat zij met de ogen niet zien, en met het hart niet verstaan, en zij bekeerd worden, en Ik hen geneze. 41 Dit zeide Jesaja, toen hij Zijn heerlijkheid zag, en van Hem sprak.

Als we Romeinen 11:33 uitspreken, na het lezen van deze verzen in Joh. 12:37-41, zullen we het opnieuw zeggen na het lezen van Handelingen 28:25 tot 28, waar de taal van Johannes 12:39 en 40 wordt gevonden.

"Hand. 28:25-28: 25 En tegen elkander oneens zijnde, scheidden zij; als Paulus dit ene woord gezegd had, namelijk: Wel heeft de Heilige Geest gesproken door Jesaja, den profeet, tot onze vaders, 26 Zeggende: Ga heen tot dit volk, en zeg: Met het gehoor zult gij horen, en geenszins verstaan; en ziende zult gij zien, en geenszins bemerken. 27 Want het hart dezès volks is dik geworden, en met de oren hebben zij zwaarlijk gehoord, en hun ogen hebben zij toegedaan; opdat zij niet te eniger tijd met de ogen zouden zien, en met de oren horen, en met het hart verstaan, en zij zich bekeren, en Ik hen geneze. 28 Het zij u dan bekend, dat de zaligheid Gods den heidenen gezonden is, en dezelve zullen horen.

Let op de taal van Johannes 12:39:

"Daarom konden zij niet geloven, dewijl Jesaja wederom gezegd heeft". "Daarom konden zij niet geloven". Waarom niet?

Omdat de ondoorgrondelijke rijkdom van Christus voor Heidenen aan Paulus moest worden toevertrouwd voordat heel Israël kon worden gered. Omdat de verzoening van de wereld afhing van de blindheid en de verwerping van Israël moest Christus worden verworpen, gekruisigd, begraven en uit de dood worden opgewekt. De wegen van God, om het verleden te ontdekken, betekenden dat Israël de onvergeeflijke zonde moest begaan, zodat de bedeling van genade voor de Heidenen aan Paulus kon worden toevertrouwd.

De Bijbelstudent, die *“de bedeling der genade Gods”* laat beginnen (of de verzoening van de Heidenen), voordat Israël terzijde werd gesteld, voordat Israël de onvergeeflijke zonde beging, vergist zich enorm, en kent de Schrift niet.

Wat is dan de onvergeeflijke zonde, en wanneer beging Israël die? *“Alle bijbelleraren, wanneer ze over het onderwerp „de onvergeeflijke zonde” spreken, lezen Mattheüs 12:31 en 32. Laten we deze twee verzen lezen:*

“Matth. 12:31-32: 31 Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal den mensen vergeven worden; maar de lastering tegen den Geest zal den mensen niet vergeven worden. 32 En zo wie enig woord gesproken zal hebben tegen den Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar zo wie tegen den Heiligen Geest zal gesproken hebben, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomstige.

Laten we in verband met deze verzen over Israëls vergeefbare zonde en Israëls onvergeeflijke zonde de gelijkenis van de wijngaard bestuderen, in Mattheüs 21:33 tot 46, vooral de verzen 35, 37, 38, 39, 40 en 45, en de woorden van Stefanus, opgetekend in Handelingen 7:51, 52, 55 en 56.

“Matth. 21:35; 37-40; en 45: En de landlieden, nemende zijn dienstknechten, hebben den een geslagen, en den anderen gedood, en den derden gestenigd.....37-40: 37 En ten laatste zond hij tot hen zijn zoon, zeggende: Zij zullen mijn zoon ontzien. 38 Maar de landlieden, den zoon ziende, zeiden onder elkander: Deze is de erfgenaam, komt, laat ons hem doden, en zijn erfenis aan ons behouden. 39 En hem nemende, wierpen zij hem uit, buiten den wijngaard, en doodden hem. 40 Wanneer dan de heer des wijngaards komen zal, wat zal hij dien landlieden doen?.....45: En als de overpriesters en Farizeen deze Zijn gelijkenissen hoorden, verstonden zij, dat Hij van hen sprak.

“Hand. 7:51-52; 55-56: 51-52: 51 Gij hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij wederstaat altijd den Heiligen Geest; gelijk uw vaders, alzo ook gij. 52 Wien van de profeten hebben uw vaders niet vervolgd? En zij hebben gedood degenen, die te voren verkondigd hebben de komst des Rechtvaardigen, van Welken gijlieden nu verraders en moordenaars geworden zijt.....55-56: 55 Maar hij, vol zijnde des Heiligen Geestes, en de ogen houdende naar den hemel, zag de heerlijkheid Gods, en Jezus, staande ter rechter hand Gods. 56 En hij zeide: Ziet, ik zie de hemelen geopend, en den Zoon des mensen, staande ter rechter hand Gods.

In Handelingen 7 leren we dat Stefanus de geschiedenis van Israël reciteerde vanaf Abraham tot aan de opstanding van de Heer Jezus. Hij sprak Israël toe. Ongetwijfeld dachten ze weer aan de gelijkenis van de wijngaard die Christus op aarde tegen hen uitsprak. Hoewel Christus op aarde vaak naar Zichzelf verwees als *“de Zoon des mensen”*, was Stefanus de eerste mens die Hem de Zoon des mensen noemde (behalve Johannes 12:34). Israël had de Mensenzoon verraden en vermoord. Stefanus was vervuld met de Heilige Geest. Nu zondigde Israël dus tegen de Heilige Geest. Israël beging de onvergeeflijke zonde van Mattheüs 12:31. Laten we Mattheüs 12:31 en 32 opnieuw aanhalen:

“31 Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal den mensen vergeven worden; maar de lastering tegen den Geest zal den mensen niet vergeven worden. 32 En zo wie enig woord gesproken zal hebben tegen den Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar zo wie tegen den Heiligen Geest zal gesproken hebben, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomstige.

De te vergeven zonde van Israël was hun zonde tegen *“de Zoon des mensen”*. Ze waren zijn verraders en moordenaars. Maar Christus zei: *“De Zoon des mensen moet verhoogd worden”* Johannes 3:14. *“De Zoon des mensen gaat wel heen, gelijk van Hem geschreven is”* Mattheüs 26:24.

"Gelijk van Hem geschreven is". Wat gebeurde er toen Israël en Pilatus de Zoon des mensen aan het kruis doodden?

"Hand. 4:28: Om te doen al wat Uw hand en Uw raad te voren bepaald had, dat geschieden zou

De Zoon des mensen moest gaan, precies zoals Hij moest gaan.

Markus 10:45: Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen.

Dit is dan de reden waarom Israëls zonde tegen "de Zoon des mensen" vergeven kon worden. Dit is de reden waarom die tedere woorden van Handelingen 3:14 tot 18 en 26:

"Hand. 3:14-18: 14 Maar gij hebt den Heilige en Rechtvaardige verloochend, en hebt begeerd, dat u een man, die een doodslager was, zou geschonken worden; 15 En den Vorst des levens hebt gij gedood, Welken God opgewekt heeft uit de doden; waarvan wij getuigen zijn. 16 En door het geloof in Zijn Naam heeft Zijn Naam dezen gesterkt, dien gij ziet en kent; en het geloof, dat door Hem is, heeft hem deze volmaakte gezondheid gegeven, in uw aller tegenwoordigheid. 17 En nu, broeders, ik weet, dat gij het door onwetendheid gedaan hebt, gelijk als ook uw oversten. 18 Maar God heeft alzo vervuld, hetgeen Hij door den mond van al Zijn profeten te voren verkondigd had, dat de Christus lijden zou.....26 God, opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus, heeft Denzelve eerst tot u gezonden, dat Hij ulieden zegenen zou, daarin dat Hij een iegelijk van u afkere van uw boosheden.

Christus kende het plan en doel van de Vader en bad aan het kruis;

"Lukas 23:34:..... Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen.....".

De Zoon des mensen ging naar Golgotha en toen, vanuit de open hemel, zag Stefanus Hem aan Gods rechterhand staan. Dat was een herinnering aan de grote zonde van Israël. Wat een zonde! Maar het was te vergeven. Israël hoefde alleen vergeving te ontvangen. De heersers weigerden de gratie voor het heilige land. De Heilige Geest kwam op de dag van Pinksteren. Veel Israëlieten bekeerden zich en ontvingen de Heilige Geest. Meer van hen, onder wie de hogepriester en heersers, weerstonden de Heilige Geest en lasterden hen. Ze begingen de onvergeeflijke zonde.

Het is interessant om Mattheüs 12:14 en Handelingen 5:33 te vergelijken:

"Matth. 12:14: En de Farizeen, uitgegaan zijnde, hielden te zamen raad tegen Hem, hoe zij Hem doden mochten.

"Hand. 5:33: Als zij nu dit hoorden, barstte hun het hart, en zij hielden raad, om hen te doden.

De eerste keer was in de tijd dat de Heer vertelde over de onvergeeflijke zonde van Israël; de tweede was toen de heersers van Israël de onvergeeflijke zonde begingen. We zullen nu de verzen aanhalen die onmiddellijk voorafgaan aan Handelingen 5:33. Maar laten we niet vergeten dat God van Mattheüs 1 tot Handelingen 7 zowel met een natie als met individuen te maken had.

De vraag wanneer Israël de onvergeeflijke zonde beging, is heel belangrijk. Het juiste antwoord zal ons redden van de algemene blunder van zoveel geestelijke bijbelleraren, die de bediening van verzoening hebben, de bedeling van de genade van God en de bedeling van de verborgenheid laten beginnen op de dag van Pinksteren. Er is: Geen bedeling der genade Gods, geen verzoening van de wereld dan na de verwerping van Israël.

We zijn beslist heel dom bezig als we Handelingen 3:14 tot 26 zorgvuldig hebben gelezen en dan leren dat Israël destijds was verstoten. Bestudeer nu zorgvuldig Hand. 5:30-33:

“Hand. 5:30-33: 30 De God onzer vaderen heeft Jezus opgewekt, Welken gij omgebracht hebt, hangende Hem aan het hout. 31 Deze heeft God door Zijn rechter hand verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker, om Israël te geven bekering en vergeving der zonden. En wij zijn Zijn getuigen van deze woorden; en ook de Heilige Geest, Welken God gegeven heeft dengenen, die Hem gehoorzaam zijn. 33 Als zij nu dit hoorden, barstte hun het hart, en zij hielden raad, om hen te doden.

Let hier op de vele feiten: Christus stond op. Voor wie? Onthoud zijn woorden in Mattheüs 15:24:

“.....Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls.

Christus verhoogd! Voor wie en met welk doel?

“Hand. 5:31: Deze heeft God door Zijn rechter hand verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker, om Israël te geven bekering en vergeving der zonden.

Wat was de Heilige Geest aan het doen? Getuigen van het feit dat de Zoon des mensen, tegen wie Israël gezondigd had, Israëls Vorst en Redder was, om Israël berouw en vergeving te schenken. De opdracht van Mattheüs 10:5 tot 8 was nog steeds bindend:

Matth. 10:5: Gij zult niet heengaan op den weg der heidenen”---Matth. 10:6: Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israëls”.

Niets voor Heidenen in Handelingen 5:30 tot 32. Nog geen verzoening van de wereld. Nog geen verwerping van Israël. Geen redding naar de Heidenen gestuurd vanwege de val van Israël ten tijde van Handelingen 5:30 tot 33.

God wilde dat heel Israël wist dat de Jezus die ze hadden gedood zowel Heer als Christus was. Handelingen 2:36. De Heilige Geest getuigde van dat feit. Israël had nu de gelegenheid om tegen de Heilige Geest te zondigen en de onvergeeflijke zonde te begaan. De boodschap van Stefanus in Handelingen 7 laat ons zien dat Israël nog niet was verstoten; In dat hoofdstuk leren we hoe Israël de onvergeeflijke zonde beging.

We zouden geïnteresseerd moeten zijn om Christus 'gebed voor Israël in het uur van Zijn dood te vergelijken met Stefanus' gebed voor Israël in het uur van zijn dood.

“Hand. 7:60: En vallende op de knieën, riep hij met grote stem: Heere, reken hun deze zonde niet toe! En als hij dat gezegd had, ontsliep hij.

Wat heeft Stefanus 'gebed precies voor Israël tot stand gebracht? Het is interessant op te merken dat Filippus kort na dit gebed naar Samaria ging. Het is even interessant om een ander feit op te merken, namelijk dat de discipelen enige tijd na Stefanus 'gebed tot niemand anders predikten dan alleen Joden. Handelingen 11:19. Nog een interessant feit:

Hand. 8:1: En Saulus had mede een welbehagen aan zijn dood. En er werd te dien dage een grote vervolging tegen de Gemeente, die te Jeruzalem was; en zij werden allen verstrooid door de landen van Judea en Samaria, behalve de apostelen”.

En nog een ander interessant feit: het duurde verscheidene jaren na Stefanus 'gebed voordat de eerste groep Heidenen de boodschap van redding ontving van één van de Twaalf. Zelfs toen werd er geen redding naar Cornelius gezonden om Israël tot jaloezie te wekken, want de bedeling van de genade van God was nog niet aan Paulus toevertrouwd. Niemand had toen de bediening van verzoening in overeenstemming met Romeinen 11:15 - Israël was nog niet terzijde gesteld.

Het is na de dood van één van de Twaalf en de opdracht van Handelingen 13:2, dat de Schrift ons vertelt over het nieuwe programma dat aan de apostel van de Heidenen is gegeven. We maken kennis met dit nieuwe programma door de ervaring van drie mannen, "Bar-Jezus", "Sergius Paulus" en "Saul" die "Paulus" werd.

We citeren eerst Handelingen 12:1 en 2.

"Hand. 12:1-2: 1 En omtrent denzelfden tijd sloeg de koning Herodes de handen aan sommigen van de Gemeente, om die kwalijk te handelen. 2 En hij doodde Jakobus, den broeder van Johannes, met het zwaard.

"Hand. 13:2: En als zij den Heere dienden, en vastten, zeide de Heilige Geest: Zondert Mij af beiden Barnabas en Saulus tot het werk, waartoe Ik hen geroepen heb.

"Hand. 13:6-12: 6 En als zij het eiland doorgegaan waren tot Pafos toe, vonden zij een zekeren tovenaer, een valse profeet, een Jood, wiens naam was Bar-jezus; 7 Welke was bij den stadhouder Sergius Paulus, een verstandigen man. Deze, Barnabas en Saulus tot zich geroepen hebbende, zocht zeer het Woord Gods te horen. 8 Maar Elymas, de tovenaer (want alzo wordt zijn naam overgezet), wederstond hen, zoekende den stadhouder van het geloof af te keren. 9 Doch Saulus (die ook Paulus genaamd is), vervuld met den Heiligen Geest, en de ogen op hem houdende, zeide: 10 O gij kind des duivels, vol van alle bedrog, en van alle arglistigheid, vijand van alle gerechtigheid, zult gij niet ophouden te verkeren de rechte wegen des Heeren? 11 En nu zie, de hand des Heeren is tegen u, en gij zult blind zijn, en de zon niet zien voor een tijd. En van stonde aan viel op hem donkerheid en duisternis: en rondom gaande, zocht hij, die hem met de hand mochten leiden. 12 Als de stadhouder zag, hetgeen geschied was, toen geloofde hij, verslagen zijnde over de leer des Heeren.

De student van het Woord die dit dispensationele wonder mist, dat ons de sleutel geeft tot de verborgenheid van Romeinen 11, de blindheid en de verwerping van Israël, en de verzoening van de Heidenen, mist een heel belangrijke les.

De val van Israël wordt in eerste instantie aangegeven door de dood van één van de Twaalf en vervolgens door het dispensationele wonderbaarlijke oordeel over "Bar-jezus", dat wil zeggen blindheid over het kind van Jehova-Redder. Israël is het kind van Jehova-Redder. "Israël is mijn zoon." Exodus 4:22.

Over de dood van Jakobus, één van de Twaalf, zouden we twee belangrijke vragen kunnen stellen. Ten eerste, waarom werd een opvolger voor Judas gekozen om het nummer twaalf te behouden, terwijl er geen opvolger werd gekozen om de plaats van Jakobus in te nemen? Het was nodig om er twaalf te hebben van Handelingen 1 tot Handelingen 11. Twaalf Apostelen - Twaalf Stammen – Twaalf tronen. Ten tweede, waarom stopt de Heilige Geest na Handelingen 13:2 met het noemen van de geestelijke activiteiten van de Twaalf in het boek Handelingen, behalve als ze te maken hebben met Paulus?

Nu wat betreft het dispensationele wonderbaarlijke oordeel. Bar-Jezus wordt blind voor een bepaalde tijd. Maar wat gebeurde er met de Heiden Paulus?

"Hand. 13:12: Als de stadhouder zag, hetgeen geschied was, toen geloofde hij, verslagen zijnde over de leer des Heeren".

Hier is nog een toepasselijke plaats in Romeinen 11:33:

"O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen!

Bar-Jezus - „het kind of de zoon van Jehovah Redder” - een tijdlang blind. Dit is de verborgenheid van Romeinen 11 als een wonder. Israëls tijdelijke blindheid, met betrekking tot de leer van God, vond plaats zodat Heidenen zowel verzoend als verbaasd zouden kunnen zijn. Saul werd Paulus en vervolgt dan in Romeinen 11:13:

“Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk;

Tegenwoordig vinden de meeste bijbelleraren het heerlijk om Paulus 'ambt te bagatelliseren en zijn ambt als dezelfde voor te stellen als dat van Petrus. Misschien hebben ze Galaten 2:7 tot 9 niet bestudeerd; Efeziërs 3:8; 1 Timotheüs 2:7; II Timotheüs 1:11; Romeinen 15:16 tot 20 en 1 Korintiërs. 3:10.

In onze studie is Romeinen 11:15 een heel belangrijk vers:

“Want indien hun verwerping de verzoening is der wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?”

Het terzijde stellen van Israël betekende de verzoening van de wereld. Wanneer begon de verzoening van de wereld? Wanneer beging Israël de onvergeeflijke zonde? Het elfde hoofdstuk van Romeinen is beslist een bedelingshoofdstuk waaruit blijkt dat Israël in blindheid terzijde is gesteld totdat God een ander doel bereikt in dit tijdperk van genade. Van deze verborgenheid zou God niemand onwetend willen laten. Sommige dispensationele Bijbelleraren leren dat Israël terzijde werd geschoven met het oordeel dat Christus op aarde uitsprak, opgetekend in Mattheüs 23:33 en Mattheüs 23:37 tot 39:

“Matth. 23:33: Gij slangen, gij adderengebodsels! hoe zoudt gij de helse verdoemenis ontvliden?.....Matth. 23:37-39: 37 Jeruzalem, Jeruzalem! gij, die de profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn! hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkwijs een hen haar kiekens bijeenvergadert onder de vleugels; en gijlieden hebt niet gewild. 38 Ziet, uw huis wordt u woest gelaten. 39 Want Ik zeg u: Gij zult Mij van nu aan niet zien, totdat gij zeggen zult: Gezegend is Hij, Die komt in den Naam des Heeren!

Ze verklaren dat dit het einde was van Israël als natie tot aan de wederkomst van Christus. Toen en daar werd Israël, de slangen en het geslacht van adders, apart gezet. "Uw huis wordt u woest gelaten".

Maar het is vreemd dat deze mannen van God niet met Mattheüs 23:33 tot 39 ook andere Schriftgedeelten als Lukas 21:20, Mattheüs 22: 7 en Handelingen 3:15 tot 26 hebben bestudeerd. We citeren:

“Lukas 21:20: Maar wanneer gij zien zult, dat Jeruzalem van heirlegers omsingeld wordt, zo weet alsdan, dat haar verwoesting nabij gekomen is.

“Matth. 22:7: Als nu de koning dat hoorde, werd hij toornig, en zijn krijgsheren zedende, heeft die doodslagers vernield, en hun stad in brand gestoken.

“Hand. 3: 17 en 25: 17 En nu, broeders, ik weet, dat gij het door onwetendheid gedaan hebt, gelijk als ook uw oversten.....25 Gijlieden zijt kinderen der profeten, en des verbonds, hetwelk God met onze vaders opgericht heeft, zeggende tot Abraham: En in uw zede zullen alle geslachten der aarde gezegend worden.

Waarom werden dezelfde slangen en generatie van adders teder aangesproken als kinderen van het verbond en boden ze de terugkeer van de Messias en Zijn koninkrijk aan? Waarom moest hun misdad

van het doden van de Vorst des Levens worden vergeven op grond van onwetendheid? Vanwege het gebed van de Zoon des mensen aan het kruis: "Vergeef. . . ze weten het niet".

Volgens Lukas 21:20 en Mattheüs 22:7 zou de uitvoering van het Goddelijke oordeel, uitgesproken in Mattheüs 23:33 tot 39, dat verwoesting zou brengen over Israël en Jeruzalem, niet plaatsvinden totdat legers Jeruzalem omsingelden. Dit vond beslist niet plaats vóór of op de dag van Pinksteren. Evenmin vond het plaats tijdens de dertig jaar die door het boek Handelingen worden behandeld.

Op het moment dat de Zoon des mensen Israël waarschuwde voor de onvergeeflijke zonde, op het moment dat Hij het oordeel van Mattheüs 23:33 tot 39 uitsprak, was de Heilige Geest nog niet gegeven. Johannes 7:39. Daarom had Israël vóór de Pinksterdag de onvergeeflijke zonde, tegen de Heilige Geest, van Mattheüs 12:31 niet kunnen begaan. Bovendien genoot Israël nooit meer de gunst en bescherming van Rome dan tijdens de dertig jaar die door het boek Handelingen worden behandeld. Gedurende deze dertig jaar bleef de stad Jeruzalem niet alleen in vrede leven; maar de tempel stond er, en zowel geredde als niet-geredde Israëlieten hadden er toegang tot. Meer dan vijftwintig jaar na de aankondiging van Christus, in Mattheüs 23:33 tot 39, haastte Paulus zich om op de Pinksterdag naar Jeruzalem te gaan. Handelingen 20:16. Daarna had Jakobus, de broer van de Heer, toegang tot de tempel in Jeruzalem. Handelingen 21:18 tot 25. Let zelfs daarna op de verontschuldiging van Paulus aan de hogepriester van Israël:

"Hand. 23:4-5: 4 En die daarbij stonden, zeiden: Scheldt gij den hogepriester Gods? 5 En Paulus zeide: Ik wist niet, broeders! dat het de hogepriester was; want er is geschreven: Den overste uws volks zult gij niet vloeken.

Er is geen verslag in Handelingen dat Petrus, of enige andere dienstknecht van God, verzoening tot de Heidenen predikte tijdens de eerste negen hoofdstukken, of gedurende zo'n zeven of acht jaar na Pinksteren. De woorden van Petrus in Handelingen 5:29 tot 33 bewijzen beslist dat Israël in die tijd de onvergeeflijke zonde niet had begaan. Israël was toen nog niet verstoten.

Misschien hebt u ook opgemerkt dat er ongeveer zes jaar zijn verstreken tussen de dag dat Saulus van Tarsus werd bekeerd (hoofdstuk 9) en de dag dat aan de eerste Heidenen bekering tot leven werd verleend. Handelingen 11:18.

Bedenk dan dat de Heilige Geest destijds in Handelingen 13:2 zei:

"Zondert Mij af beiden Barnabas en Saulus tot het werk".

Saul was ongeveer tien jaar gered en heeft het geloof gepredikt dat hij eens vernietigde. Galaten 1:23.

Het geloof dat Saul ooit vernietigde, was heel anders dan de boodschap en bediening die in 2 Korintiërs 5:16 tot 21 worden genoemd:

"2 Kor. 5:18-19: 19 En al deze dingen zijn uit God, Die ons met Zichzelfen verzoend heeft door Jezus Christus, en ons de bediening der verzoening gegeven heeft. 19 Want God was in Christus de wereld met Zichzelfen verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende; en heeft het woord der verzoening in ons gelegd.

Wanneer is dat gebeurd? Niet toen Saul voor het eerst het geloof predikte dat hij eens vernietigde, want in die tijd was de verzoening van de wereld nog niet begonnen; omdat Israël nog niet was verworpen. Israël had de onvergeeflijke zonde nog niet begaan. Degenen die de onvergeeflijke zonde begingen, werden verblind.

“Rom. 11:7: Wat dan? Hetgeen Israel zoekt, dat heeft het niet verkregen; maar de uitverkorenen hebben het verkregen, en de anderen zijn verhard (KJV: verblind) geworden.

Zo kunnen we de absolute dwaasheid zien van het beginnen van de verzoening van de Heidenen met het oordeel van Mattheüs 23 of op de dag van Pinksteren of voordat Paulus zijn "genade" openbaring van Christus ontving. Galaten 1:11 tot 21.

Wat betreft de onvergeeflijke zonde van Israël: laten we in Romeinen 11 enkele van de feiten opmerken die voorafgingen aan Paulus 'verklaring van Gods wegen die we niet hadden ontdekt. Let op Romeinen 11:11, 12, 15, 19, 25 en 30: dat de Heidenen barmhartigheid en redding verkregen, de Heidenen werden verzoend; omdat Israël viel, omdat Israël verminderde, omdat Israël werd afgebroken vanwege Israëls gedeeltelijke blindheid (verharding) en ongeloof:

“Rom. 11:25: Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend zij (opdat gij niet wijs zijt, bij uzelfen), dat de verharding voor een deel over Israël gekomen is, totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn.

De verzoening van de wereld begon met het terzijde stellen van Israël. Wanneer werd Israël verstoten? Redding werd naar de Heidenen gestuurd vanwege de val van Israël. Romeinen 11:11. Met andere woorden, Christus in de hemel gaf aan Paulus, voor de Heidenen, "de bedeling der genade Gods" omdat Israël toen de onvergeeflijke zonde beging.

“Ef. 3:1-3: 1 Om deze oorzaak ben ik Paulus de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt. 2 Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u; 3 Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid, (gelijk ik met weinige woorden te voren geschreven heb;

Let op de betekenisvolle woorden in de bediening van Paulus omstreeks 46 n.Chr. Opgetekend in Handelingen 13:45 en 46:

“45 Doch de Joden, de scharen ziende, werden met nijdigheid vervuld, en wedspraken, hetgeen van Paulus gezegd werd, wedsprekende en lasterende. 46 Maar Paulus en Barnabas, vrijmoedigheid gebruikende, zeiden: Het was nodig, dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden; doch nademaal gij hetzelfde verstoet, en uzelfen des eeuwigen levens niet waardig oordeelt, ziet, wij keren ons tot de heidenen.

Nogmaals, omstreeks 54 n.Chr., In Handelingen 18:6:

“Maar als zij wederstonden en lasterden, schudde hij zijn klederen af, en zeide tot hen: Uw bloed zij op uw hoofd; ik ben rein; en van nu voortaan zal ik tot de heidenen heengaan.

We zien in deze Schriftplaatsen waarom de Heer Paulus tot de Heidenen zond: omdat de Joden lasterden.

Tijdens de "Handelingen" -periode verklaarde Paulus dat het evangelie eerst naar de Jood ging. Romeinen 1:16; Handelingen 13:46. In Mattheüs 23:33 noemde Christus de Joden "slangen": waarom zouden slangen de voorkeur moeten hebben? Wat veranderde de slangen van Mattheüs 23:33 in de kinderen van Handelingen 3:24? Het was zeker het gebed van Lukas 23:34, uitgelegd in Handelingen 3:16 tot 18. Na het gebed van Christus aan het kruis begon God opnieuw met een koninkrijks-programma met Israël op de Pinksterdag.

Sommige leraren zeggen: “Ja, de Heer gaf Israël een tweede kans in de eerste hoofdstukken van Handelingen, maar God wist dat ze zich niet zouden bekeren; dus begon Hij de bedeling van genade

op die Israëlitische feestdag en daar had het Lichaam van Christus zijn historische begin. " "God deed twee dingen tegelijkertijd: het koninkrijk aan Israël aanbieden en individuele Israëlieten in het lichaam van Christus dopen".

We zouden tegen deze exegetische verschillende bezwaren kunnen inbrengen. Maar we noemen deze slechts. We weten dat de zegen in het Lichaam van Christus veel wenselijker is dan de zegen in het aardse koninkrijk dat aan Israël is beloofd. We kunnen niet geloven dat Petrus lid werd van het Lichaam van Christus in Handelingen 2 en andere Israëlieten een plaats in het koninkrijk aanbod in Handelingen 3. Hij zou ze allemaal hebben aangeraden om het aanbod van het koninkrijk af te wijzen en met hem in het Lichaam te gaan.

Er kan geen deugdelijk schriftuurlijk argument worden aangevoerd om te bewijzen dat de verzoening van de wereld vóór Handelingen 13 begon.

Laten we nu eens kijken naar het andere uiterste; dat wil zeggen dat de val van Israël plaatsvond in Handelingen 28:25 tot 28. De zorgvuldige student van de Schrift moet toegeven dat er iets met Israël gebeurde bij het einde van "Handelingen" dat niet was gebeurd op de dag van Pinksteren. Paulus schreef aan Titus, een volwaardige Heiden, na het einde van "Handelingen", om oudsten te wijden voor het Lichaam van Christus. Volgens Handelingen 10:28 was het onwettig voor De Twaalf om ongeveer zeven jaar na Pinksteren om te gaan met of tot Heidenen te prediken.

Een nogal revolutionaire verandering tussen het jaar in Handelingen 10:28 en het jaar dat Paulus aan Titus schreef.

Bij het bestuderen van Romeinen 11:11 tot 30, dienen we met hen te bestuderen, Handelingen 13:46, Handelingen 18:6 en Handelingen 28:25 tot 28. Maar laten we Romeinen 11:15 in gedachten houden, die we opnieuw citeren:

"Rom. 11:15: Want indien hun verwerping de verzoening is der wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?"

De verzoening van de wereld begon met het terzijde stellen van Israël, toen Israël de onvergeeflijke zonde beging. Paulus schreef 2 Korinthiërs vóór Handelingen 28:25 tot 28 en het is in die brief dat hij schreef over dezelfde verzoening van de wereld die hij noemde in Kolossenzen 1:20 tot 23. De wereld werd met God verzoend vóór het jaar dat Paulus 2 Korinthe schreef. Daarom was Israël in zekere zin vóór dat jaar verstoten. Israël had de onvergeeflijke zonde begaan.

Zelfs ten tijde van Handelingen 28:31 hadden de heirlegers, die door Christus in Lukas 21:20 en in Mattheüs 22:7 worden genoemd, Jeruzalem niet omsingeld, de moordenaars van Christus gedood en hun stad in brand gestoken. Dat was het moment waarop hun verlatenheid zou plaatsvinden. De leraar die de val van Israëliërs verplaatst van Mattheüs 23:30 naar 39 naar Handelingen 28:25 tot 28, zou het moeten verplaatsen naar het jaar 70, toen Titus Jeruzalem en Israël verwoestte. Dat was twee of drie jaar nadat Paul zijn laatste gevangenisbrief had geschreven en was overleden.

Met de woorden van Handelingen 28:28: *"Het zij u dan bekend, dat de zaligheid Gods den heidenen gezonden is, en dezelve zullen horen"*, en aan het einde van de "Handelingen" - periode, begon Gods geestelijke programma te veranderen. Toen begon het beheer van Gods geestelijke programma beslist door de handen van de Heidenen verder te gaan. Zoals de tijden van de Heidenen politiek begon met Nebukadnezars verovering van Jeruzalem, ongeveer 600 v.Chr. Zo begon de tijden van de Heidenen geestelijk na Handelingen 28:31, ongeveer 63 n.Chr. De afwezigheid van Israëlitische terminologie en Joodse tekens in de brieven van Paulus, geschreven na Handelingen 28:31, is significant

Dus tot slot, als we opnieuw Mattheüs 12:13 tot 18 en Johannes 12:39 lezen: "*Daarom konden zij niet geloven*", leren we dat Israël niet kon geloven, maar moest zondigen tegen de Zoon des mensen zodat Hij zou worden verworpen en naar het kruis gaan om de Redder van de wereld te worden (Handelingen 3:18 en Handelingen 4:27 en 28). En terwijl we opnieuw Romeinen 11:30 lezen, dat Israël door ongeloof moest vallen opdat de Heidenen verzoend zouden worden, zeggen we opnieuw met Paulus, Romeinen 11:33:

"O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen! "

"Ef. 3:8-9: 8 Mij, den allerminste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie te verkondigen den onnaspeurlijken rijkdom van Christus, 9 En allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid zij, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God, Welke alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus;